

той пжтувалъ, всичката си вода изпилъ, а трѣбало да върви още далеко, далеко. Какво да се прави? Жаждата съвсѣмъ го измжчвала. Отсѣкалъ си билъ тояга по пжтя отъ едно сочно дърво — почналъ сега да гризе тази тояга. Колкото отивалъ напрѣдъ, толкова по-злѣ. Краката му почнали да се подгвватъ, неможалъ вече да върви . . . смъртта му наближила. „Аллахъ. Аллахъ, смили се надъ мене, запази ме отъ грозната смъртъ — отъ зжбитѣ на гладнитѣ звѣрове, помогни ми да видя моята дъщеря и милитѣ си внучета! Дай ми водица, колкото устата си да разквася“. Така се молѣлъ Керимъ.

Изведнажъ подухналъ вѣтъръ, завъртѣла се вихрушка, дигналъ се цѣлъ облакъ пѣсѣкъ въ въздуха и притѣмнѣло „Добрѣ, азъ ще изпълня молбата ти, чуло се гласъ. Щи ти дамъ вода, но и ти ще ми подаришъ нѣщо. Послѣ азъ ще ти върна подаръка стократно“.

Утихналъ вѣтърътъ, прѣчистилъ се въздухътъ, изгубилъ се гласа. Абдулъ видѣлъ при себе си едно изворче, което клокочело до единъ камѣкъ. Водата била бистра и хладна. Напилъ се той и отново се приготвилъ за пжтъ. А какво да подари на Аллаха? Замислилъ се Абдулъ. Дрехитѣ му били изпокжсани, при това нѣмало излишни. Погледналъ въ торбата: тамъ останали само корички и трохи отъ хлѣба. Мислилъ, мислилъ и ето какво измислилъ: забилъ тоягата си до извора и рекълъ: „Аллахъ, ето всичко, какво-то мога да ти подаря — не ми придирай.

III.

Тръгналъ Абдулъ по нататѣкъ и спокойно изминалъ цѣлия си пжтъ. Постоялъ на гости у